

Eerste hoofdstuk

Kan lijden zinvol zijn?

Het is heel moeilijk de woorden te vinden om te schrijven over leed en verdriet, om warmte en liefde hieraan toe te voegen. Er is zoveel leed in de wereld en in ons persoonlijk leven. Als ik het zelf niet doormaak, zou ik er niet over mogen schrijven; wij leven immers niet in een wereld van theoretische kennis, wezenlijke medemenselijkheid kan een troost zijn. Niet door het leed te willen oplossen, maar omdat het leed van de ander ook mijn (ons) leed is! Leed en eenzaamheid gaan vaak samen, ze doorkruisen elkaar. Daarom was het weliswaar moeilijk ze van elkaar te scheiden, maar ik heb toch een poging daartoe gedaan in twee boekjes, die in wezen bij elkaar horen. 1[1]

Hoe draag je je leed, ga je overleven? Ik ervaar dat je van over-leven naar door-leven kunt gaan. Het kan draaglijker worden als je de betekenis van het lijden kunt opsporen. Als je het onder ogen kunt zien, in de mate waarin je dat kunt verdragen.

Wat betekent dat doorzien, dat begrijpen? Misschien allereerst het besef dat je geen slachtoffer bent van het toeval. Dan is het lijden niet uit te houden: je vervalt helemaal in de slachtofferrol en verliest je ik-bewustzijn!

Hoe moet je er dan doorheen komen? Wat is de weg? Waarom moet je dit doormaken? Wie ben je? Heb je nog een toekomst? En wat is die toekomst dan?

Als we in staat zijn door het lijden heen te gaan, ‘ziende’ te worden en ons aardebestaan in een breder perspectief te zien, dan komen we tot de wetenschap van reïncarnatie. Waar is ons ik een afspiegeling van? Wie waren we, wie zijn we, wie gaan we worden?

Is het niet vaak zo dat we door het doormaken van leed, verdriet en eenzaamheid, onze blik naar de ‘hemel’ richten en om hulp smeken? Die hulp om het te kunnen dragen krijgen we ook, maar... merken we het ook op? Dat gebeurt vaak pas als we terugkijken op ons leven. Zolang verlangens en wensen ons in de weg zitten, kunnen we niet de goede vragen formuleren die ons kunnen helpen, we moeten de ‘taal’ leren verstaan.

Allereerst dienen we te beseffen dat we ook in geestelijke werelden vertoeven, net zoals we hier op aarde met onze voeten op de grond staan. De hemel is niet slechts boven ons, maar ook onder ons en in ons. Ons aardse bestaan wordt door de hemel geheel en al omsloten. Naar alle kanten toe zijn we door het goddelijke omgeven. Alle ruimte is vol van tegenwoordigheid van hen die nu een voor onze zintuigen onzichtbare vorm hebben.

Als je gelooft dat dood ‘dood’ is, dan zou alles wat we beleven zinloos zijn. Dan is het ook niet te verdragen. De laatste eeuwen zijn we langzamerhand verzonken in de materie. Vroeger was de geestelijke wereld, het leven na de dood, een vanzelfsprekendheid. We moeten ons weer bewust worden van ons onsterfelijk ik-bewustzijn, waar we nu slechts een afspiegeling van zijn.

Vaak zegt men dat je niets kunt weten van een leven na dit leven. Maar... we kunnen wel veel over andere landen te weten komen zonder er geweest te zijn, we kunnen zelfs de taal van die landen leren. Zo is het ook met de geestelijke wereld. Bovendien zijn we er al vele malen geweest, we hebben er zelfs een langere tijd doorgebracht dan hier op aarde. We komen er vandaan en we gaan er weer naar toe.

Als we ons serieus hierin verdiepen, kan wellicht de herinnering weer bovenkomen? Ons

[1] Zie ook Renée Zeylmans, *Kan eenzaamheid zinvol zijn?*, Cichorei, Amsterdam 2013 en Renée Zeylmans, *Na de dood. Hoe bereiden wij ons voor op het leven na dit leven?*, Nearchus, Assen 2012.

ge-weten! Waar we vorgeboortelijk voor gekozen hebben om op aarde te ontwikkelen. Dan krijgen we perspectief en kunnen we toekomstgericht zijn. Dan kunnen we onze waardebeoordeling veranderen.

Maar het is een 'zware' scholingsweg met wanhopige momenten. Het biedt absoluut perspectief als we de zin van het leven en van wat we doormaken kunnen doorgronden. De aardse rijkdom nemen we niet mee na het sterven, maar de geestelijke inzichten zijn onsterfelijk.